Oma reisides peal oli ta ühe eneſe wanuſe noore mehega tuttawaks ſaanud, kes Tallinnas üht trükikoda walitſes ja kes teda ſinna kutſus. Selle kutſumiſe peale tuli ta ſiia maale ja on nõnda Wenertigis oma teiſe kodumaa leidnud.

Kui ta Tallinas paar aastat oli olnud, pakuti talle Moſkwas hea tingimistega üht kohta, kuhu ta wiienädaliſe reiſi järele jõudis, ſeſt ſel ajal ei olnud weel raudteeſid ega aurulaewu. Aga oh ehmatuſt: trükikoda, kus ta teenistuſt pidi ſaama, oli senikaua pankrotti jäänud, omanik oma teed läinud ja töötegijad iga neljа tuule poole laiali läinud. Nüüd oli hea nõuu kallis, wõeras linnas, ilma rahata, ilma tutwateta, ilma keele mõiſtmata, ſee oli kimbatus. Aga armuline Jumal, kes teda iialgi maha ei olnud jätnud ja kelle peale ta ikka oma lootuſt pani, aidas teda ſeekord imeliſel wiiſil. Õõmajal, kus ta juba mitund päewa wõla peale oli elanud, ſai ta kuulda, et üks ſuurtſugu würſtlik perekond oma poja tarwis üht ſakſaſugu kaswataja at otſib. Ta andis ennaſt üles ja tal oli tõeste õnn, wastu wõetud ſaada. Nüüd wõis ta oma nõrkumata hoolega kogutud teaduſt parajal kohal tarwitada, ja kannatuſe ja järeleandmata kombega ja ſuure waewaga läks talle korda, ſeda ära ellitatud ja wallatumat poiſſi õpetada ja kaswatada, milleſt weel mõnigi kiri tunnistuſt annab, mis endine koolipoiſs oma õpetajale ſaatnud.

Rohkem kui kaks aastat jäi ta ſelle ametiſſe. Tema oli aga ihu ja hingega raamatutrükkija ja tal oli igatſus, ſelle armſaks ſaanud ameti juure tagaſi ſaada, ja et Tallinnas Lindforsſi pärijate trükikoja walitſeja koht ſaada oli, läks ja jäi ta ſinna, kuni ſelle aastaſaja neljas kümmekond mööda oli läinud. Siin märgas ta warſi, kui wiletſas korras Eesti kirjandus oli, ja wõttis nõuuks, kõigeſt jõuuſt ſeda edendada, muidugi lootis ta ſelleſt ka iſe eneſele kaſu ſaada. Et ſeda ettewõtet korda ſaata, pidi ta iſe trükikoja omanikuks ſaama, ja talle läks korda, aastal 1837 Tartus üht trükikoda ja wiimaks koduaſet põhjendada. Weikſelt algades, nagu ſee wähеſe jõuuga teiſiti ei wõinud olla, on

tema wäſimata hoole ja Jumala õnnistuſe läbi aegamööda ühеks õitſewaks äripaigaks koſunud. Kui eſialgu tema käeſt küſiti, mis ta ſiis õieti tahab trükkida, kostis ta, et tal nõuuks on, enamaste Eestikeelſeid raamatuid trükkida ja oma kulu peale wõtta, ſiis kehitaſiwad teiſed õlaſid ja ütleſiwad naerunäul, ta wõida küll trükkida, aga oſtjaid ja lugejaid oma raamatute tarwis ta wiſt ei leia. Nüüd on aga ajawältuſel awalikuks ſaanud, et nende ütlejate ſilmawaade mitte juſt kaugele ei ole ulatanud, kes arwaſiwad, et Eestirahwale lauluraamatuſt, aabitſaſt ja kalendriſt küllalt ſaab nende waimutoiduks; aasta-aastalt on lugejate arw, mis eſialgu küll hoopis weike oli, kaswanud, ſelleſt annawad tunnistuſt need tuhanded raamatud, mis iga aasta Laakmanni trükikojaſt ja tema raamatupoeſt, mis kui eſimene Eesti raamatupood 1867. aastaſt ſaadik awatud, wälja lähewad üle Eesti kodumaa laiali. Niiſamuti jõuuka talumehe lõbuſas tuas, kui ka waeſe wopsi urtſikus on Laakmanni raamat kui wana tuttaw eeſt leida ja on ſooja ahju kõrwal peeruwalguſel ja küündla- wõi lambitule beledal paistel oma tuumaka ſiſuga mõndagi talweõhtut lühendanud. — Ikka on ſee Laakmanni püüdmine olnud, ainult häid, tuluſaid raamatuid trükkida, olgu waimuliku ehk ilmaliku ſiſuga; tühiſe, kõlbmata ſiſuga raamatut ei ole tema trükikojaſt iialgi ilmunud. Kõigi nende meestega, keda iga Eesti kirjanduſe ja raamatute ſõber uhkuſega nimetab, ja kelledele Eestirahwas nii mõnegi mõnuſa jutu, luuletuſe ja õpetuſe eeſt tänu wõlgu on, kõigi nende meestega on Laakmann kas äriasjus ehk ſõbruſes ühenduſes olnud, nagu Kreutzwald, Jannſen, Jannau, õp. Schwartz jue. Ka Eesti ajakirjanduſe edendamiſes on Laakmann oma jagu tööd teinud ja waewa nainud. Mis tööd ja waewa eſimeſe Eesti ajalehe „Talurahwa Postimehe“ ilma ſiſſe ſaatmine on maksnud, ſelleſt annab alale jäänud kirjawahetus ſelget tunnistuſt.

Tema äripaik kaswis aegamööda ikka ſuuremaks, kiwitrüki ja raamatuköitmiſe koda tuliwad weel juure. Kuni wanapäewadeſſe jäi ta priske waimu ja keha jõuuga iſe laialiſe äripaiga